

Sygn. akt II Ca 1263/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Gamrat - Kubeczak
Sędziowie:	SSO Marzenna Ernest (spr.) SSO Zbigniew Ciechanowicz
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrzęszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **D. B.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. D. oraz R. M.**

o zwolnienie zajętych przedmiotów spod egzekucji

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 18 lipca 2012 r., sygn. akt I C 770/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki D. B. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. D. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;**

3. **zasądza od powódki D. B. na rzecz pozwanego R. M. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt II Ca 1263/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w dniu 18 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim w sprawie o sygn. akt I C 770/11:

I. oddalił powództwo;

II. zasądził od powódki D. B. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.- D. kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądził od powódki D. B. na rzecz pozwanego R. M. kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

W toku postępowania egzekucyjnego KM 1290/11 Komornik M. J. w dniu 15 lipca 2011 r. na posesji należącej do rodziców dłużnika P. B., w której dłużnik zamieszkuje, dokonał zajęcia m.in. pozostających w jego władaniu ruchomości w postaci siewnika (...), czterech przyczep rolniczych, ładowacza rolniczego, opryskiwacza, ciągnika rolniczego (...), oraz kombajnu rolniczego (...). Z czynności tej Komornik sporządził protokół zajęcia, którego odpis doręczył dłużnikowi w dniu 21 lipca 2011 r. W treści tego protokołu Komornik zamieścił pouczenie dłużnika o tym, że przy zajęciu - a jeżeli nie był przy nim był nieobecny, to niezwłocznie po otrzymaniu odpisu protokołu zajęcia - winien on wymienić Komornikowi znajdujące się w jego władaniu ruchomości, co do których osobom trzecim przysługuje prawo żądania zwolnienia ich od egzekucji, ze wskazaniem adresów tych osób.

W dniu 08 listopada 2011r. dłużnik P. B. oświadczył Komornikowi, że zajęty kombajn F. jest własnością jego kolegi - powoda M. Ł., siewnik F. i pozostałe zajęte ruchomości są własnością jego rodziców D. i L. B.. W tym dniu na zajętych ruchomościach Komornik nakleił naklejki z pieczęcią komornika ujawniające zajęcie. Z powyższego oświadczenia Komornik sporządził protokół. W toku powyższych czynności komorniczych obecna była D. B..

Pisemnie o zajęciu ruchomości Komornik powiadomił D. B. i L. B.. Zawiadomienie o zajęciu ruchomości powód i rodzice dłużnika otrzymali pocztą w dniu 15 listopada 2011 r. wraz z pouczeniem, że mogą w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętych ruchomości spod egzekucji. Nadto komornik pouczył, iż o zwolnienie zajętej ruchomości spod egzekucji można - jako osoba trzecia w postępowaniu egzekucyjnym - wystąpić bezpośrednio do wierzyciela.

Powód, ani żadna inna osoba przed wytoczeniem przedmiotowego powództwa nie występowała do pozwanych z żądaniem zwolnienia przedmiotowych ruchomości. W dniu 12 grudnia 2011 r. powódka wystąpiła do Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z pozwem przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. - D., a w dniu w dniu 07 marca 2012 r. strona powodowa rozszerzyła dochodzone powództwo składając pozew przeciwko R. M..

W tych okolicznościach faktycznych Sąd uznał powództwo oparte o treść art. 841 k.p.c. za niezasadne.

Sąd wskazał, że art. 841 k.p.c., uzależnia skuteczność obrony w drodze powództwa ekscydencyjnego od łącznego spełnienia trzech przesłanek. Po pierwsze, wyłącznie legitymowana do wytoczenia takiego powództwa jest osoba trzecia, legitymowanym biernie jest zaś wierzyciel, ewentualnie - przy zaprzeczeniu prawu osoby trzeciej - także dłużnik. Po drugie, skierowanie egzekucji do przedmiotu, którego zwolnienia żąda osoba trzecia musi naruszać jej prawa. Po trzecie, osoba trzecia powództwo to wnieść może jedynie w terminie miesiąca od dowiedzenia się o naruszeniu jej prawa.

Dalej Sąd zważył, że zgodnie z utrwalonym w doktrynie [vide m. in. H. P. (w:) Kodeks Postępowania Cywilnego. Komentarz. Część Trzecia. Postępowanie egzekucyjne., L. N., W. 2006] i orzecznictwie [vide uchwała Sądu Najwyższego z 17 października 1995 r., III CZP 143/95; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2001 r., II CKN 498/2000; wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2002 r., IV CK 986/2000] poglądem, który podzielił Sąd pierwszej instancji - osobą trzecią jest osoba niebędąca stroną postępowania egzekucyjnego, tj. nie będąca wierzycielem; dłużnikiem w szerokim tego słowa znaczeniu, tj. osobą, przeciwko której zgodnie z tytułem wykonawczym skierowana została egzekucja, ani też osobą wymienioną w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności jako odpowiadającą w sposób ograniczony z określonych przedmiotów, ewentualnie do wysokości ich wartości.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż powódka D. B. nie jest stroną postępowań egzekucyjnych KM 1290/11 i KM 1944/10 prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. J., a zatem jest osobą trzecią w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c. Jednocześnie poza sporem pozostawało, iż pozwani

R. M. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. – D. są wierzycielami. Wobec powyższego Sąd sprzyjał, że spełniona została pierwsza z wyżej wymienionych przesłanek przewidzianych w art. 841 k.p.c.

Kolejno Sąd Rejonowy wskazał, że sporem objęte było ustalenie, czy doszło do spełnienia dwóch pozostałych przesłanek. W tym zakresie podkreślił, że skierowanie egzekucji do przedmiotu, którego zwolnienia żąda osoba trzecia narusza prawa tej osoby w sytuacji, gdy przysługuje jej określone prawo do zajętej rzeczy. Ciężar dowodu w zakresie wykazania, iż doszło do naruszenia praw osoby trzeciej ciążył zgodnie z art. 6 k.c. na powodzie, jako że on z tej okoliczności wywodzi skutki prawne. Na powyższą okoliczność strona powodowa przedłożyła pismem z dnia 21 maja 2012r. dokumenty. Zdaniem Sądu pierwszej instancji powyższe dokumenty oraz zeznania świadka A. C., W. S. oraz powódki nie wskazują, iż w chwili zajęcia przez Komornika, zajęte ruchomości stanowiły własność powódki. W związku z tym Sąd uznał, że nie została spełniona druga z przesłanek wskazanych w art. 841 k.p.c., tj. naruszenie prawa powódki.

Przechodząc do okoliczności spełnienia trzeciej z przesłanek uzyskania skutecznej ochrony z art. 841 k.p.c., Sąd podkreślił, że termin miesiąca na wniesienie powództwa, liczony od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa ma charakter terminu prekluzyjnego. Oznacza to, iż roszczenie nie dochodzone w ciągu tego terminu wygasa z chwilą jego upływu, co sąd uwzględnia zawsze z urzędu - odmiennie niż w odniesieniu do terminów przedawnienia, po upływie których nie następuje wygaśnięcie roszczenia, a jedynie jego zmiana w zobowiązanie niezupełne, zaś samo przedawnienie sąd uwzględnia wyłącznie na zarzut pozwanego.

Powyższe, zdaniem Sądu Rejonowego, powoduje, iż wykazanie zachowania terminu prekluzyjnego, w tym także dnia zaistnienia zdarzeń pozwalających na jego obliczenie obciąża zawsze powoda. Zachowanie bowiem terminu prekluzyjnego zostało niejako z góry zrównane przez ustawodawcę z pozostałymi przesłankami skutecznego dochodzenia danego roszczenia. Samo wniesienie pozwu, w którym zgłaszane jest roszczenie, dla którego przewidziano termin prekluzyjny obliguje już sąd do zbadania zachowania tego terminu, nadto obliguje też powoda - zgodnie z ogólną regułą dowodową z art. 6 k.c. - do wykazania okoliczności faktycznych pozwalających na przyjęcie, iż termin ten został zachowany. Sąd zatem zawsze bada zachowanie terminu prekluzyjnego już tylko przy samej aktywności powoda polegającej na wytoczeniu powództwa, nawet przy zupełnej beczynności w tym zakresie pozwanego, tj. przy niezgłaszaniu przez niego zarzutu upływu terminu prekluzyjnego.

Kolejno Sąd podał, że brzmienie art. 841 § 3 k.p.c. wyraźnie wskazuje termin w jakim można wnosić powództwo i zdarzenie, od którego winien być ów termin liczony. Zdarzeniem tym jest faktyczne dowiedzenie się o naruszeniu prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. akt II SCK 274/2010). Powódka faktycznie dowiedziała się o naruszeniu jej prawa już w dniu 08 listopada 2011 r., bowiem osobiście uczestniczyła przy czynnościach komornika podpisując protokół z dnia 08 listopada 2011 r. i to od tej daty zaczął powódce biec termin do wniesienia przedmiotowego powództwa. Przepis wskazuje także, że możliwe są wyjątki wskazane w innych przepisach. Strona powodowa nie wskazała jednak żadnej okoliczności, do której możnaby zastosować przepis szczególny. W orzecznictwie i literaturze zwraca się uwagę na fakt, że miesięczny termin do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji jest terminem prekluzyjnym. Ma charakter materialnoprawny i dlatego nie podlega przywróceniu. Skoro zatem wskazany w przepisie termin prekluzyjny nie został zachowany (upłynął z dniem 08 grudnia 2012 r.), a strona powodowa w dniu 12 grudnia 2011 r. wystąpiła do Sądu z pozwem przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. - D., a w dniu 07 marca 2012 r. rozszerzyła dochodzone powództwo składając pozew przeciwko R. M. - powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty poniesione przez pozwanego R. M., który wygrał w całości złożyła się: kwota 1.200 zł z tytułu wynagrodzenia adwokackiego ustalonego na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Identyczne koszty poniósł drugi z pozwanych - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. - D., a zatem również na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przy czym jako podstawę wynagrodzenia pełnomocnika w tym wypadku Sąd wskazał

6 pkt 4 zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka i zaskarżając go w całości wniosła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Orzeczeniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, że powódka przekroczyła termin zawity określony w art. 841 kpc do wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego oraz że nie wykazała, iż maszyny rolnicze będące przedmiotem egzekucji komorniczej stanowią jej własność, podczas gdy zeznania powódki prowadzą do wniosku przeciwnego.

W uzasadnieniu przyznała, że istotnie pozew wpłynął do sądu po upływie tego terminu. Wynikało to jednak z tego, że syn powódki prowadzi swoje gospodarstwo rolne korzystając z maszyn powódki i jej męża. W wyniku prowadzonych przez niego czynności gospodarczych popadł w długi, o których ani powódka ani jej mąż nie posiadali żadnej wiedzy. W związku z tym wizyta komornika w ich obejściu była pełnym zaskoczeniem i wywołała szok. Powódka podpisała podsunięte przez komornika dokumenty nie mając świadomości o zawartej w nich treści. Dopiero wówczas, kiedy ich odpisy otrzymała pocztą i dokładnie się z nimi zapoznała uświadomiła sobie, że grozi im zlicytowanie należących do niej i męża maszyn rolniczych, co uniemożliwiłoby prowadzenie gospodarstwa rolnego. Podkreśliła, że po otrzymaniu dokumentów o zajęciu maszyn od komornika wniosła stosowne powództwo przeciwegzekucyjne i uważa, że uczyniła to w ustawowym terminie. Odnośnie ustalenia Sądu I instancji, iż nie wykazała, że jest wraz z mężem właścicielką przedmiotowych maszyn stwierdziła, że zostały one nabyte przez małżonków na początku lat osiemdziesiątych i dokumenty z tym związane uległy zniszczeniu lub zostały zagubione. Przedłożyła więc Sądowi tylko takie, jakie udało jej się odnaleźć. Podkreśliła przy tym, że w obrocie maszynami pomiędzy rolnikami na ogół nie sporządza się wymaganych prawem dokumentów ze względu na elementarny brak wiedzy w tym zakresie.

W odpowiedzi na apelację pozwany (...) spółka z o.o. w G. - D. wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej pozwany R. M. wniósł o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja będąc bezzasadną podlegała oddaleniu.

Powódka domagała się w niniejszym postępowaniu zwolnienia od egzekucji maszyn rolniczych w postaci siewnika (...), czterech przyczep rolniczych, ładowacza rolniczego, opryskiwacza, ciągnika rolniczego (...) rok produkcji 1988, oraz kombajnu rolniczego (...) rok produkcji 1987. Roszczenie swoje oparła o treść art. 841 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa (§ 1). Jeżeli dłużnik zaprzecza prawu powoda, należy oprócz wierzyciela pozwać również dłużnika (§ 2). Powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych (§ 3).

Powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji stanowi środek merytorycznej obrony osoby trzeciej, której prawa zostały przez egzekucję naruszone. Powództwo ekscydencyjne, w przeciwieństwie do powództwa opozycyjnego, nie jest ukierunkowane na zwalczanie tytułu wykonawczego, ale zmierza do przeciwstawienia się prowadzeniu egzekucji z określonego przedmiotu. Powództwo z art. 841 k.p.c., może być wytoczone najwcześniej po wszczęciu egzekucji, lecz nie później niż w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa. Po zakończeniu egzekucji wytoczenie powództwa interwencyjnego jest bezprzedmiotowe.

Podstawa do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji występuje wówczas, gdy w toku zajęcia zostały naruszone prawa osoby trzeciej, przy czym, co podkreśla się w piśmiennictwie, chodzi o naruszenie tego rodzaju, że doszło do zajęcia takiego składnika majątkowego, z którego wierzyciel nie ma prawa zaspokoić swojej wierzytelności. Legitymacja czynna służy wyłącznie osobie trzeciej, której prawa zostały naruszone w konkretnym postępowaniu egzekucyjnym. Legitymowanym biernie jest wierzyciel. Przepis nakazuje pozwać również dłużnika, jeżeli kwestionuje on prawo powoda.

Zaakcentować jeszcze należy, że o dopuszczalności - a tym samym i potrzebie - wytoczenia powództwa ekscydencyjnego nie decyduje jedynie subiektywny stan świadomości konkretnej osoby o zgodności egzekucji z treścią tytułu wykonawczego, ale jej obiektywna pozycja w stosunku do toczącego się postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z tą koncepcją osobą trzecią w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c. jest wyłącznie osoba, przeciwko której nie toczy się określona egzekucja (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1995 r., sygn. akt III CZP 143/95, opubl. OSNC 1996, z. 2, poz. 24). W tym ujęciu nie jest wystarczające, aby powód był osobą, niewymienioną jako dłużnik w tytule wykonawczym, ale ponadto nie powinno toczyć się przeciwko niemu dane postępowanie egzekucyjne, w którym doszło do zajęcia przedmiotu, które narusza jego prawa. W konsekwencji osobami trzecimi w stosunku do postępowania egzekucyjnego są wszystkie osoby, które nie są jego stronami.

Powódka niewątpliwie, jak uznał Sąd Rejonowy, nie jest stroną postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. J.. Posiada, więc status osoby trzeciej, co legitymowało ją do wytoczenia niniejszego powództwa. Jednocześnie poza sporem pozostawało, iż pozwani R. M. oraz (...) spółka z o.o. z siedzibą w G. - D. są wierzycielami w sprawach Km 1290/11 i Km 1944/10, w których doszło o zajęcia rzeczonych ruchomości. Wierzyciele ci niewątpliwie więc posiadają legitymację bierną.

Zaznaczyć również należy, że w przypadku wielości wierzycieli w egzekucji osoba trzecia występująca z roszczeniem o zwolnienie od egzekucji, winna pozwać wszystkich wierzycieli łącznie. Egzekucja w równym stopniu toczy się na rzecz wszystkich, a tym samym ich udział w procesie o zwolnienie od egzekucji jest konieczny, a konieczność współuczestnictwa wierzycieli wynika istoty sprawy, co powoduje, że jest to jednocześnie współuczestnictwo jednolite (wyrok Sądu Apelacyjnego z L. z dnia 8 lutego 1996 r., I ACr 27/96).

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż zajęcia ruchomości objętych pozwem Komornik Sądowy dokonał nadto także w sprawach KMS 96/11 oraz (...) 97/11. Wierzyciel z wniosku, którego toczyły się te postępowania nie brał jednak udziału w niniejszym procesie. Niemniej powyższe pozostaje bez wpływu na tok przedmiotowego postępowania, nie świadczy zwłaszcza o jego wadliwości, bowiem egzekucje te prowadzone były przez krótki okres czasu i ostatecznie zakończone zostały na skutek całkowitego zaspokojenia roszczeń wierzyciela jeszcze przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia (k. 23 akt sprawy KMS 96/11 oraz k. 26 akt sprawy KMS 97/11).

Analizując dalej decydujące znaczenie dla oceny zasadności apelacji ma kwestia zachowania przez powódkę miesięcznego terminu do wytoczenia powództwa. Ten problem wiąże się zaś z oceną, w jakiej dacie rozpoczął się bieg tego terminu. Sąd I instancji uznał, że nastąpiło to w dniu 8 listopada 2011 r., apelująca z kolei wskazuje na datę 15 listopada 2011 r., kiedy to odebrała zawiadomienie o zajęciu ruchomości.

W literaturze dominuje pogląd, że miesięczny termin przewidziany w art. 841 k.p.c., jest terminem prawa materialnego, a mówiąc bardziej precyzyjnie - terminem prekluzji sądowej. Stanowisko to należy podzielić. Co za tym idzie, jego niezachowanie nie pociąga za sobą odrzucenia pozwu, lecz oddalenie powództwa. Wskazany termin jest wszak jedną z przesłanek skuteczności zgłoszonego przez osobę trzecią, której prawa zostały naruszone, żądania zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji. Za materialnym charakterem omawianego terminu przemawia także okoliczność, że ogranicza on możliwość skorzystania z uprawnienia zmierzającego do ochrony naruszonego prawa, przede wszystkim prawa własności. Należy przyjąć, że zajęcie w toku postępowania egzekucyjnego przedmiotu, do którego prawo służy innej osobie niż dłużnik egzekwowany, jest naruszeniem prawa tej osoby. W rozważanej sytuacji właściciel zajętego przedmiotu nie może skorzystać z instrumentów ochrony własności przewidzianych w kodeksie cywilnym, gdyż ustawa daje komornikowi kompetencję do dokonania zajęcia w toku postępowania egzekucyjnego, a

ponadto dokonanie zajęcia nie pociąga za sobą utraty władztwa nad rzeczą. Środkiem ochrony naruszonych praw jest natomiast powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji. Skuteczność takiego powództwa uzależniona jest jednak od zachowania określonego ustawą terminu do jego wniesienia.

Miesięczny termin do wytoczenia powództwa, liczony jest, jak wynika z treści art. 841 § 3 k.p.c., od dnia, gdy osoba trzecia dowiedziała się o zajęciu przedmiotu w wyniku skierowania do niego egzekucji z naruszeniem jej prawa. Chodzi w tym wypadku o faktyczne dowiedzenie się o zajęciu, a nie o możliwość dowiedzenia się o nim. Inaczej mówiąc, decyduje faktyczne powzięcie wiadomości o zajęciu. Oznacza to, że dniem, w którym strona dowiedziała się o naruszeniu prawa, jest - według omawianego przepisu - dzień, w którym strona faktycznie dowiedziała się o zajęciu przedmiotu, a nie dzień, w którym mogła się o nim dowiedzieć przy dołożeniu należytej staranności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007 r., V CSK 275/07).

Zajęcia ruchomości objętych pozwem Komornik Sądowy dokonał w dniu 15 lipca 2011 r. (k. 78 akt sprawy Km 1944/10, k. 23 akt sprawy Km 1290/11). Powódka zakwestionowała jednak na rozprawie w dniu 16 lipca 2012 r., by była obecna podczas czynności zajęcia (k. 136 - 137). Powódka niewątpliwie natomiast obecna była podczas czynności terenowych podjętych przez Komornika w dniu 8 listopada 2011 r. Jak wynika z protokołu znajdującego się na kacie 97 akt Km 1944/10, organ egzekucyjny podczas czynności tej nakleił na zajętych uprzednio ruchomościach naklejki z pieczęcią ujawniającą zajęcie. Powódka własnoręcznym podpisem zaś pod protokołem z przeprowadzonych przez Komornika czynności egzekucyjnych w stosunku do przedmiotowych ruchomości potwierdziła, iż osobiście uczestniczyła przy tych czynnościach. W takiej sytuacji nie przekonuje argumentacja apelującej, jakoby nie miała świadomości dokonanego zajęcia. Zauważenia wymaga, iż na rozprawie w dniu 16 lipca 2012 r. powódka zeznała „Komornik na końcu poprosił mnie abym podpisała protokół, że jesteśmy właścicielami. O zajęciu tych maszyn dowiedziałam się od Komornika, a potem przyszło pismo od którego się odwoaliśmy. Te maszyny zostały zajęte na posesji nr (...) w S., która jest własnością moją i męża. .... Na maszynach są oznaczenia w postaci naklejek.” Prawdłowo, więc uznał Sąd Rejonowy, iż powódka o naruszeniu jej prawa faktycznie dowiedziała się w dniu 8 listopada 2011 r. W tej sytuacji miesięczny termin do wytoczenia powództwa opartego o treść art. 841 k.p.c., rozpoczął powódce bieg w tym właśnie dniu. Skoro pozew w sprawie powódka złożyła w dniu 12 grudnia 2011 r. to niewątpliwie uczyniła to z przekroczeniem miesięcznego terminu. W takiej sytuacji brak było podstaw do udzielenia powódce ochrony prawnej, a wywiedzioną apelację uznać należało za bezzasadną bez konieczności analizy pozostałej przesłanki roszczenia opartego o treść art. 841 k.p.c.

Argumentując jak powyżej, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu koszty postępowania apelacyjnego powódka, jako strona przegrywająca sprawę, obowiązana jest zwrócić przeciwnikom (art. 98 § 1 k.p.c.). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.). Ze względu na treść art. 99 k.p.c. przytoczona regulacja odnosi się również do strony reprezentowanej przez radcę prawnego. Na uiszczone przez pozwaną (...) spółkę z o.o. z siedzibą w G. - D. koszty postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w wysokości 600 zł obliczone stosownie do § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Koszty zasądzone zostały w punkcie II sentencji.

Na koszty poniesione przez pozwanego R. M. złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika również w wysokości 600 zł obliczone stosownie do § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Rozstrzygnięcie zawarte zostało w punkcie III sentencji.